

Vești misionare

Trimestrul 2, 2022

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2022

Cuprins

1. Disprețuită din cauza Sabatului	3
2. Iertat în închisoare – partea 1	4
3. Iertat în închisoare – partea a 2-a	6
4. Bunici credincioși.....	8
5. Minune în Emiratele Arabe Unite.....	9
6. O căsătorie de vis	11
7. Rugăciunea unui profesor.....	13
8. Două întâmplări providențiale.....	14
9. Avere mea cea mai de preț.....	16
10. Răspuns dublu la rugăciune.....	18
11. Un dar etern	20
12. Eu voi merge!	21
13. Rugăciune timp de 10 ani.....	23

Disprețuită din cauza Sabatului

de Andrew McChesney

Studentii o disprețuiau pe Laissa Samila Yassine, din Mozambic, pentru că nu venea la cursuri sâmbăta.

– Ai venit la această universitate pentru a studia, nu pentru a urma învățăturile bisericii tale, i-a spus un coleg.

– Ești nebună, a spus un altul.

Totul a început atunci când Laissa se străduia să parcurgă studiile de inginerie mecanică în timpul primului său semestru la o universitate publică și a găsit mângâiere ascultând muzica împărtășită de un coleg de clasă adventist de ziua a șaptea, Belizario. Apoi, ea și Belizario au început să studieze Biblia împreună. Laissa studia Biblia și cu alți prieteni.

Cu cât studia mai mult, cu atât se simțea mai confuză. Cele două grupe de studiu nu afirmau același lucru cu privire la Sabat. A renunțat la ambele, pentru a cerceta ea însăși Biblia. Cu rugăciune, ea a citit a patra poruncă din Exodul 20:8-11, care începe astfel: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.” Ea a citit cuvintele Domnului din Isaia 58:13: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta...” și cuvintele lui Isus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Ea a decis să țină Sabatul.

La început, Laissa și-a ascuns decizia. Îi era frică să nu fie ridiculizată și nu voia să le ceară profesorilor să o învoiască de la cursuri sâmbăta. Și-a făcut griji și pentru ce vor spune părinții ei. Cu toate acestea, ea nu și-a putut ascunde convingerile mult timp și a anunțat, la sfârșitul celui de-al doilea semestru, că va deveni adventistă. Cele mai mari temeri ale ei s-au adevărit. Foștii prieteni au insultat-o și, când au văzut-o mergând cu Belizario, au râs de ea: „Oh, adventiștii ăștia!” Profesorii au refuzat să reprogrameze cursurile de sâmbătă,

iar notele ei au scăzut. „Dacă nu îți place aici, pleacă”, au spus profesorii. Mama ei era furioasă, iar tatăl ei a renegat-o.

Apoi, în Sabat, la biserica unde mergea, Laissa a întâlnit un student de la Universitatea Adventistă din Mozambic, care venise în vizită. Era încântată să afle despre existența unei universități adventiste în Mozambic și a rugat-o pe mama ei să-i permită să se transfere. Mama ei a refuzat, inițial, dar s-a răzgândit în mod neașteptat, după ce Laissa, ca și împărăteasa Estera, s-a rugat și a postit trei zile pentru ca Dumnezeu să intervină. La scurt timp după ce s-a transferat la Universitatea Adventistă, i-a spus mamei ei că nu mai are nevoie de ajutor pentru cheltuieli. Noul ei loc de muncă la bibliotecă îi acoperea costurile. Mama ei era uluită. „Într-adevăr, Domnul nu este tatăl tău vitreg, ci adevăratul tău Tată”, a spus ea.

Laissa, în vârstă de 22 de ani, urmează acum al doilea an de specializare în nutriție și plănuiește să devină misionară în Mozambic, unde malnutriția este o problemă serioasă.

În urmă cu trei ani, o parte a colectei din Sabatul al treisprezecelea a ajutat ca Universitatea Adventistă din Mozambic să-și extindă departamentul de nutriție cu noi săli de clasă și echipamente.

Sabatul 2 – **2 aprilie**

Iertat în închisoare – partea 1

de Andrew McChesney

Fiecare voluntar și-a ales câte o foaie de hârtie cu câte un nume al unui deținut, dintr-o închisoare din Spania, care s-a înscris la studii biblice. Dar nimeni nu a luat foaia de hârtie cu un anumit nume.

– Nu vrea nimeni să-l întâlnească pe acest bărbat? a întrebat Dante Marvin Herrmann, un student la Teologie de la Colegiul Adventist din Sagunto, în vârstă de 36 de ani.

– Este prea greu să lucrezi cu el, a spus un voluntar.

– Întotdeauna își bate joc de Dumnezeu, a spus altul.

Dante s-a rugat și a simțit o voce liniștită și discretă care-i șoptea: „Du-te să-l vizitezi pe Matías.”

Un gardian l-a adus pe Matías, un bărbat tânăr și proaspăt ras, într-o sală de mese goală din clădirea de maximă siguranță a închisorii. Spre deosebire de ucigașii în serie și de alți condamnați duri închiși în acea clădire, Matías nu avea niciun tatuaj vizibil și nici nu avea fața încruntată sau furioasă.

– Nu arăți ca toți ceilalți prizonieri, a spus Dante.

Matías a râs.

– Nu știi cine sunt, a spus el.

– Nu are importanță cine ești sau ce ai făcut, a spus Dante. Toți am făcut greșeli în viață și nu putem schimba trecutul.

Matías s-a uitat atent la Dante. A văzut că tatuaje albastre îi acopereau brațele și avea în lobii urechilor orificii lărgite, lăsate de piercinguri.

– Ești din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea? a întrebat Matías. Nu arăți ca ceilalți adventiști.

– Dumnezeu ne poate schimba pe fiecare dintre noi, a răspuns Dante. Apoi i-a povestit cum și-a vândut sufletul Diavolului când avea 17 ani, cum s-a alăturat unei bande de stradă și a lucrat ca traficant de droguri, înainte de a descoperi din Biblie dragostea lui Dumnezeu și de a deveni adventist. Când a terminat, ora alocată studiului Bibliei se terminase.

– Poți să mă vizitezi din nou, te rog? a spus deținutul. Vreau să aflu despre acest Dumnezeu necunoscut mie, despre care ai vorbit. Nu am auzit niciodată despre un Dumnezeu iubitor. Am auzit doar despre un Dumnezeu furios, care condamnă.

Dante a promis că se va întoarce în următorul Sabat. Întors la facultate, Dante i-a povestit despre Matías unui profesor. „Știi cine este?” a întrebat profesorul. Când Dante a clătinat din cap că nu știe, profesorul i-a sugerat să caute pe știrile online. Ceea ce a descoperit

rit l-a determinat pe Dante să se roage: „Doamne, este ceva foarte grav”, a spus el. „De ce m-ai trimis la el?” El a auzit o voce liniștită, care i-a răspuns: „Dante, ți-am arătat har și te-am iertat. Pot să-l iert și pe el.”

Această poveste misionară, al cărui final îl vom afla săptămâna viitoare, ilustrează Obiectivul misionar nr. 2 din planul strategic „Voi merge” (I Will Go) al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Pentru a întări și diversifica activitatea adventiștilor... printre grupurile de oameni la care nu se poate ajunge sau este greu de ajuns.”

(Mai multe informații pe: IWillGo2020.org. Numele deținutului nu este cel real.)

Sabatul 3 – **9 aprilie**

Iertat în închisoare – partea 2

de Andrew McChesney

În următorul Sabat, deținutul Matías, dintr-o închisoare din Spania, l-a întâmpinat plin de fericire pe Dante, un student la Teologie de la Colegiul Adventist din Sagunto, care avea 36 de ani. După câteva minute însă, Matías și-a schimbat brusc tonul și a început să se agite nervos. A vorbit despre copilăria lui și despre viața lui de adult. A descris o luptă de ani de zile, stăpânit fiind de dorințe păcătoase.

– Nu simt că am greșit cu nimic, a spus el. Când voi ieși din închisoare, voi repeta ceea ce am făcut.

S-a uitat la Dante, așteptând să-i vadă reacția. Dante a înțeles că este testat. Matías a vrut să vadă dacă va reflecta un Dumnezeu condamnator sau unul iubitor. Dante s-a rugat în tăcere: „Isuse, dă-mi harul Tău. M-ai iertat pe mine și poți să-l ierți și pe el.”

Matías, văzând că vizitatorul său stă calm, a luat cuvântul din nou.

– Ce ai face dacă m-ai prinde călcând legea? a întrebat el.

Dante, încă rugându-se, a răspuns încet:

– Dacă Dumnezeu îmi poate da mie har și mântuire, poate să-ți dea și ție har și mântuire.

Șocul se citea pe fața lui Matías.

– Nu ai de gând să mă condamni? a întrebat el.

Deschizând Biblia, Dante a citit: „Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine” (Romani 7:19,20).

– De multe ori nu înțelegem acțiunile noastre”, a continuat el. Nu facem ceea ce vrem să facem și ajungem să facem ceea ce nu vrem să facem. Oare este posibil să nu te simți rău pentru acțiunile tale tocmai pentru că nu le poți controla?

Matías a luat Biblia din mâinile lui Dante și a citit pasajul. Dante s-a întors la Romani 8:1-2 și a citit: „Acum, dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.”

– Dumnezeu nu te condamnă, a spus Dante. El vrea să te ajute și te iubește tot timpul. Poți trăi altfel. Trebuie doar să lași ca Duhul lui Dumnezeu să trăiască în tine. El vrea să te ajute așa cum m-a ajutat pe mine.

O întristare profundă a cuprins chipul lui Matías. Disprețul și sfidarea au dispărut. Dante a înțeles că, pentru prima dată, Matías experimenta un profund sentiment de vinovăție. Totul s-a schimbat din acea zi. Matías a încetat să-și bată joc de Dumnezeu și de Biblie.

„Din acel moment, am început să studiez Biblia cu el”, a spus Dante într-un interviu. „Atunci a vrut să-și schimbe viața. El nu mai voia să continue în vechile sale căi, ci să fie de partea lui Dumnezeu.”

Matías (nu este numele său real) se numără printre cei peste o duzină de deținuți care primesc studii biblice în fiecare după-amiază de Sabat, de la Dante și de la alți nouă studenți de la Colegiul Adventist din Sagunto. Darul tău pentru misiune la Școala de Sabat

ajută instituțiile de învățământ adventiste din întreaga lume să pregătească tineri ca Dante să împărtășească făgăduința prețioasă despre har și mântuire dată de Isus unei lumi bolnave de păcat.

„Dacă Dumnezeu poate schimba inima mea, El poate schimba inima oricui”, a spus Dante.

Sabatul 4 – **16 aprilie**

4. Bunici credincioși

de Andrew McChesney

Seara, după ce s-a făcut prea întuneric pentru a mai lucra în câmpul de porumb, familia Reyneke s-a adunat în jurul unei mese mari de bucătărie pentru lua cina, în mica lor fermă din centrul Africii de Sud. Tatăl, mama, cei șapte băieți și cele patru fete mâncau în fiecare seară hrana obținută în propria fermă: terci de porumb împreună cu cartofi, dovleac și carne. După aceea, copiii au curățat vasele, iar tatăl și-a deschis Biblia olandeză pentru închinarea în familie.

În acea seară, tatăl a deschis Biblia la Exodul 20 și a citit: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta” (Exodul 20:8-10).

– Ascultați, spuse tata, nedumerit. Aici se spune: „Să lucrezi șase zile, dar în ziua a șaptea te vei odihni.” Ideea de a te odihni în ziua a șaptea era nouă pentru el. El și familia păstrasera întotdeauna ca Sabat prima zi, duminica, dar Biblia spunea altceva.

Tatăl a făcut o notă pe marginea Bibliei sale. Pe lângă cuvintele: „Să lucrezi șase zile”, el a scris: „timpul pentru arat”. Iar lângă cuvintele: „Ziua a șaptea este ziua de odihnă”, a scris: „timp de odihnă”. Acum, lucrurile erau clare pentru el. Familia lui a început să țină Sabatul zilei

a șaptea. Celelalte familii de la fermele din vecinătate au observat acest lucru și, curând, trei dintre ele țineau Sabatul.

Timpul a trecut și un evanghelist cu literatură adventist de ziua a șaptea s-a oprit la fermă și i-a vândut capului familiei o carte mică, în limba olandeză, intitulată „Legământul lui Dumnezeu cu omul”.

Prin intermediul cărții, tatăl și mama au aflat pentru prima dată despre Biserica Adventistă. Ei au înțeles că și alți oameni se închinau în Sabatul zilei a șaptea. Deși nu știm exact dacă tatăl și mama au devenit membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, știm totuși că patru dintre cei 11 copii ai lor au devenit adventiști. Unul dintre nepoții lor este Gideon Reyneke, un pastor care ajută la supravegherea misiunii în Africa de Sud și în alte 14 țări, în calitate de secretar executiv al Diviziunii Africa de Sud – Oceanul Indian.

Gideon a spus că datorează moștenirea adventistă bunicilor, care pur și simplu au citit Biblia și au urmat-o în anii 1920. „Ne rugăm ca, spunând această poveste din generație în generație, ea să dea rezultate și să aducă mult mai mulți oameni la Isus Hristos”, a spus el.

Darul din Sabatul al treisprezecelea al acestui trimestru va ajuta la răspândirea Evangheliei în case ca aceea a lui Gideon Reyneke, în Africa de Sud – Diviziunea Oceanul Indian. Vă mulțumim că ați planificat să dăruiți cu generozitate.

Sabatul 5 – **23 aprilie**

Minune în Emiratele Arabe Unite

de Gureni Lukwaro

Pradeep Liyanage nu se gândise cu adevărat la Isus până când fiul său nu s-a alăturat unui club Explor din Emiratele Arabe Unite. Băiatul de 13 ani a venit acasă plin de bucurie după auzirea povestirilor biblice de la club. Pradeep și soția sa, văzând entuziasmul băiatului și ascultând aceste povestiri, au fost cuprinși de dorința de a afla mai mul-

te și au început să studieze Biblia cu Muiy Oyinloye, pastorul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Sharjah.

A venit și ziua în care soția și fiul lui Pradeep și-au oferit inimile lui Isus și au fost botezați. Pradeep dorea și el să se alăture Bisericii Adventiste, dar avea un obicei păcătos pe care părea cu neputință să-l părăsească: tutunul.

În preajma botezului, un nou responsabil al Departamentului de Sănătate se instalase în slujba sa de la sediul Câmpului Misionar al Golfului din Uniunea de Misiuni din Orientul Mijlociu și Africa de Nord. În timp ce Kathy Coleman își examina noul birou, și-a dat seama că îi lipsește ștampila oficială a departamentului, care era necesară pentru întocmirea documentelor. Un apel telefonic către fostul director al Departamentului de Sănătate i-a adus atât ștampila, cât și mai multe cutii cu materiale despre care ea nu știa nimic. Cutiile conțineau diverse programe de sănătate adventiste, inclusiv „Liber să respiri”, un program de renunțare la fumat.

În timp ce sorta materialele, Kathy a primit un apel de la pastorul Muiy.

– Ați putea aranja un program de renunțare la fumat pentru Pradeep? a întrebat el.

Kathy și-a dat seama că Dumnezeu i-a oferit tot ce avea nevoie pentru a-l ajuta pe acel om. Dumnezeu a așezat toate piesele împreună, astfel ca apelul telefonic al pastorului să vină exact la timp. Kathy a luat legătura cu Pradeep și l-a ajutat prin programul antifumat de nouă săptămâni. El s-a lăsat de fumat și la două luni de la finalizarea programului nu a mai simțit nevoia de a fuma. Spre marea lui bucurie, a fost botezat în Sabatul din 13 martie 2021. „Domnul mi-a binecuvântat viața atât în ce privește sănătatea, cât și în ce privește starea spirituală”, a spus el. „Mi-a îmbunătățit sănătatea, familia mea este mai fericită și mă descurc mai bine chiar și la locul de muncă.”

Acum, bărbatul în vârstă de 47 de ani le spune tuturor despre Isus și îi invită să experimenteze bucuria lui. Prin mărturia sa despre cum

s-a lăsat de fumat, trei familii noi și-au trimis copiii la clubul exploratorilor.

Isus îi invită pe fiecare dintre urmașii Săi să strălucească pentru El, a spus Marc Coleman, președintele Câmpului Misionar al Golfului. „Domnul ne cheamă pe toți să trăim o viață transformată care să-i ajute pe alții să vadă în noi dragostea lui Isus”, a spus el.

Această poveste despre misiune ilustrează Obiectivul misionar nr. 2 din planul strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, „Pentru a întări și diversifica activitatea adventiștilor... în Fereastra 10/40”. (Mai multe informații pe: IWillGo2020.org.)

Sabatul 6 – **30 aprilie**

O căsătorie de vis

de Iulia Bondarenko

Ziua în care Ruth a făcut primul pas spre a deveni misionară a fost când și-a oferit viața lui Isus și a fost botezată, pe când era în clasa a șaptea, în SUA.

În clasa a opta, a fost solicitată pentru a face curățenie în biserica adventistă. Ea nu știa nimic despre curățarea bisericilor, așa că s-a așezat la pian. În timp ce cânta cu vocea și la pian despre Mântuitorul ei, și-a imaginat oameni din diferite țări stând pe băncile bisericii și s-a format în mintea ei dorința de a se căsători cu un bărbat care să cânte cu vocea și la pian ca și ea. Dar cine putea fi?

Când avea 15 ani, Ruth a privit-o pe sora ei proaspăt căsătorită, care revenise acasă din luna de miere și se îmbrăcase în rochia de mireasă, acoperindu-și ochii cu mâinile și plângând. Ruth a hotărât că nu va exista o situație similară în ceea ce o privește și a început să facă o listă cu trăsăturile de dorit ale viitorului ei soț. Mama ei, aflând despre listă, a spus cu înțelepciune: „Ruth, trebuie să devii și tu genul de femeie pe care și-ar putea-o dori un bărbat.” Ruth a început, ru-

gându-se, să caute să dobândească acele trăsături pe care soțul ei ar dori ca ea să le aibă. Dar cine era el?

Chiar înainte de a merge la Universitatea Andrews, Ruth s-a logodit pentru scurt timp, dar a rupt logodna. Câteva luni mai târziu, ea a încheiat o altă relație după ce a aflat că băiatul se întâlnea cu altcineva în același timp.

În acea iarnă, Ruth se afla în clădirea fetelor, așteptând să meargă la colindat de Crăciun, când o prietenă a exclamat:

– Uite-l pe Emil Moldrik! Să urcăm în mașina lui!

– Cine? întrebă Ruth.

– Nu știi cine e? a spus prietena ei. El cântă cu vocea și la orgă și vrea să fie pastor. Ruth s-a gândit:

– El e!

În următoarele ore, Ruth a cântat la sopran, iar Emil a cântat la tenor. Ea a simțit o nouă bucurie în inima ei și nu s-a putut abține să se uite în ochii lui. Ea considera că ochii sunt ferestrele inimii, iar ochii lui erau atât de buni și de inocenți. Și Emil a privit-o pe Ruth, în timp ce cântau, iar în seara următoare i-a cerut o întâlnire.

Astăzi, Emil și Ruth Moldrik sunt căsătoriți de aproape 60 de ani, după ce au slujit lui Dumnezeu în mai mult de 15 țări, cântând cu vocea și la instrumente muzicale ca misionari. Emil cântă la 12 instrumente, inclusiv la fierăstrău și autoharpă. Cuplul a vizitat Ucraina de 10 ori, ținând cursuri premaritale, de limbă engleză și de studiu biblic.

În timp ce Ruth își amintește ziua în care a cântat cu vocea și la pian în biserica goală, ea îl laudă pe Dumnezeu pentru că i-a împlinit visul. „Am cântat cu vocea și cu instrumentul în jurul lumii, așa că Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele”, spune ea.

Această poveste despre misiune ilustrează Obiectivul misionar spiritual nr. 7 din planul strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Pentru a ajuta adolescenții și tinerii adulți să îl pună pe Dumnezeu pe primul loc și să prezinte lumii o viziune biblică despre viață.” (Mai multe informații pe: IWillGo2020.org.)

Rugăciunea unui profesor

de Andrew McChesney

O prietenă de la școală i-a spus lui Selinah că ar trebui să I se închine lui Isus. „Trebuie să mergi la biserică pentru că Isus vine și, când va veni El, îi va lua acasă pe cei care sunt ai Lui”, i-a spus ea. Prietena i-a mai spus că în lume există doar două biserici – Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și o altă biserică. Selinah, ai cărei părinți nu erau deosebit de religioși, a ales cealaltă biserică pentru că avea clădirea cea mai mare din satul ei, din nordul Botswanei.

După ceva timp, o rudă, un băiat de vârsta ei, a invitat-o pe Selinah la Biserica Adventistă. Prietenii lui Selinah de la cealaltă biserică au avertizat-o să nu meargă. „Nu merge la biserica aceea”, a spus unul dintre ei. „După ce mergi acolo, nu te vei mai întoarce la biserica ta”, a spus un altul. „De ce aș părăsi biserica mea?” spuse Selinah.

În dimineața de Sabat, Selinah a mers cu băiatul acela la biserică. Slujba de închinare începuse, când au sosit. Totul era atât de diferit pentru Selinah. La rugăciune, predicatorul a vorbit cu Dumnezeu ca și cum ar fi vorbit cu un prieten. Strângerile de mână după slujba de închinare au surprins-o. Era ca și cum membrii bisericii o așteptau. Aflând că predicatorul va ține o serie de predici, ea s-a întors pentru ceea ce s-a dovedit a fi o serie de evanghelizare. Ea a ascultat cu uimire în timp ce predicatorul folosea diapozitive pentru a arăta că fiarele din Daniel 7 reprezentau împărățiile lumii până la a doua venire a lui Isus. După ce s-au încheiat întâlnirile, ea nu s-a mai întors la fosta ei biserică. A fost botezată și s-a alăturat Bisericii Adventiste.

Selinah Oreneile Nkwae a crescut și a devenit profesoară. Mai mult decât orice, a vrut să-i învețe pe copiii despre Isus la o școală adventistă. Dar nu exista o școală adventistă, așa că a predat la școli guvernamentale timp de 34 de ani. După ce s-a pensionat, ea s-a rugat cu stăruință ca să fie un bun martor pentru Dumnezeu și a condus

mai multe serii de evanghelizare din care au rezultat mai multe botezuri. Dar nu a putut uita dorința ei de a preda la o școală adventistă.

Într-o zi, soțul ei a văzut o reclamă în ziar în care se căutau profesori pentru o nouă școală adventistă din Francistown. Selinah a aplicat și a fost acceptată la Școala Primară Eastern Gate, care a fost construită cu ajutorul unei colecte făcute în 2015 în Sabatul al treisprezecelea. Dumnezeu răspunsese rugăciunilor sale. „Rugăciunea zilnică a tuturor profesorilor este ca toți copiii să vadă caracterul lui Dumnezeu în noi”, a spus Selinah.

Această poveste despre misiune ilustrează următoarele componente ale planului strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: Obiectivul misionar nr. 4: „Pentru a susține instituțiile Adventiste de Ziua a Șaptea în menținerea libertății, a sănătății întregii ființe umane, a speranței prin Isus și a restabilirii în oameni a chipului lui Dumnezeu” și Obiectivul de creștere spirituală nr. 6: „Pentru a ajuta la creșterea aderării, păstrării, recuperării și implicării copiilor, adolescenților și tinerilor adulți”. (Mai multe informații pe: IWillGo2020.org.)

Sabatul 8 – **14 mai**

Două întâmplări providențiale

de Theda Pienaar

Am obiceiul să nu călătoresc fără să-L întreb mai întâi pe Dumnezeu dacă acea călătorie este după voia Lui. Locuiesc în Irlanda, în timp ce familia mea locuiește în Africa de Sud și o soră locuiește în Namibia. Îi vizitez cam o dată pe an. În avion am citit Biblia, cărți de Ellen G. White și *Ghidul de studiu al Bibliei* pentru adulți. De asemenea, am întotdeauna în geantă *Calea către Hristos*. Cărțile scurtează povara călătoriei și produc legături omenești interesante. De fiecare dată când călătoresc, se întâmplă ceva interesant.

Odată, am început să vorbesc cu bărbatul așezat lângă mine, în timp ce așteptam avionul în aeroportul din Dublin, Irlanda. Am aflat că lucra ca detectiv special pentru Forțele de Poliție Irlandeze și călătorea spre casă, în Cape Town, Africa de Sud, la fiecare două-trei luni pentru a-și vedea familia. Am vorbit despre diferite subiecte, în timp ce așteptam să urce pasagerii în avion. După ce am urcat, o tânără s-a așezat lângă mine și a început imediat să vorbească.

– Am ajuns târziu la aeroport și de-abia am prins avionul, a spus ea. Sunt atât de agitată!

– Dumnezeu știa că trebuie să prinzi acest avion, am spus eu.

Am vorbit despre modul în care Dumnezeu preia controlul asupra vieții noastre atunci când Îi permitem.

Chiar înainte de decolare, însoțitorul de bord i-a spus tinerei că a greșit locul. Ea a plecat și cine altcineva a trebuit să stea lângă mine decât polițistul?

– Ce interesant! am spus. Cred că Dumnezeu face lucrurile cu un motiv.

– Tu crezi în Dumnezeu? a spus bărbatul.

El a întrebat despre religia mea, iar eu i-am spus că sunt adventistă de ziua a șaptea.

– Nu e ciudat? a spus el. Soția mea a încercat să mă convertească de mulți ani. Ea este adventistă de ziua a șaptea.

– Încântată să vă cunosc, am spus eu. Și așa era.

Am vorbit despre mântuire și i-am dat o carte *Calea către Hristos*.

– Soția mea a încercat în zadar să mă facă să citesc cartea asta, a spus el. Acum o voi citi.

Cele două întâlniri ale mele au fost atât de remarcabile. Am spart gheața cu detectivul de poliție înainte să ne urcăm în avion. De asemenea, am putut să i-L menționez pe Dumnezeu femeii care stătea pe locul greșit. Irlanda este o țară foarte seculară și nu este ușor să le vorbești oamenilor despre creștinism. Dar Dumnezeu a oferit două oportunități înainte ca avionul să părăsească solul.

Această poveste despre misiune ilustrează următoarele puncte ale planului strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: Obiectivul misionar nr. 2: „Pentru a întări și a diversifica activitățile adventiste în orașele mari [și] în rândul grupurilor de oameni la care nu s-a putut ajunge sau la care este greu de ajuns”; Obiectivul de creștere spirituală nr. 5: „Pentru a face ucenici în rândul persoanelor și al familiilor în vederea adoptării unei vieți spirituale depline”; și Obiectivul Duhului Sfânt, „Pentru a fi condus de Duhul Sfânt”.

(Mai multe informații pe: IWillGo2020.org.)

Sabatul 9 – **21 mai**

Averea mea cea mai de preț

de Theda Pienaar

După obiceiul meu, mi-am deschis Biblia pentru a o citi în timp ce zburam cu avionul din Namibia către Africa de Sud. Imediat, un tânăr de lângă mine a luat cuvântul.

– Este o Biblie? a întrebat el.

Părea a fi din Europa de Est.

– Da, este o Biblie, am spus.

– Credeți în Biblie?

Eu i-am răspuns:

– Da, din toată inima mea.

A povestit că bunicii lui obișnuiau să-i citească din Biblie, dar el nu credea povestirile pe care le conținea, în special creațiunea. I-am spus experiența care mi-a schimbat viața, ca persoană care s-a întors la Dumnezeu după 15 ani petrecuți pe cont propriu și care apoi a fost condusă de El spre un loc al siguranței. Era interesat de povestea mea.

– Pot să văd Biblia, vă rog? a întrebat el.

A fost emoționant să văd Biblia mea în mâinile lui. Părea să facă o mare impresie asupra lui. După ce mi-a dat-o înapoi, am citit cu voce

tare din Isaia 43. El a ascultat cu interes promisiunile de protecție ale lui Dumnezeu.

Înainte ca avionul să aterizeze, l-am întrebat:

– Ați accepta un cadou?

În geantă aveam o carte *Calea către Hristos*. Nu a vrut să accepte cartea, dar l-am asigurat că mai am un exemplar.

– Dacă aveți întrebări, vă rog să-mi scrieți, am spus, scriind numărul meu de telefon în interiorul copertei.

Spre surprinderea mea, după o zi de la sosirea mea acasă, în Irlanda, mi-a scris: „Am ajuns în siguranță acasă.” M-am rugat astfel: „Doamne, nu cred că aceasta este o coincidență.” El a scris că a întâlnit o femeie în Namibia care se ruga zilnic. „Acest lucru m-a făcut să mă gândesc la bunicii mei care citeau Biblia și apoi v-am cunoscut pe dumneavoastră.”

„Nu cred în coincidențe”, i-am răspuns eu. „Lasă-L pe Dumnezeu să vorbească inimii tale.”

De atunci i-am trimis mesaje din când în când, cu versete din Biblie. Într-o zi, mi-a trimis o poză cu o biserică. „Locuiesc lângă această biserică”, a spus el.

I-am răspuns că vreau să-i trimit prin poștă o istorie a bisericii creștine și, când am primit adresa lui, i-am expediat prin poștă *Tragedia veacurilor*.

Ceva mai târziu, cineva mi-a trimis un videoclip despre planul mântuirii și i l-am transmis. El a răspuns: „Este uimitor!”

M-am rugat: „Doamne, trebuie să știu ce ar fi bine pentru viața lui.” Mi-a venit în minte un gând puternic: „El a ținut Biblia ta în mână. Dă-i Biblia ta!”

Am decis să-i trimit Biblia prin poștă. Am scris o scrisoare în care spuneam: „Acesta este bunul meu cel mai de preț. Dumnezeu l-a dat pe singurul Său Fiu, cel mai prețios dar pe care l-a avut, pentru mântuirea noastră. Sper că veți citi această carte, averea mea cea mai de preț”.

Această poveste despre misiune ilustrează Obiectivul de creștere spirituală nr. 5 din planul strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Pentru a face ucenici în rândul persoanelor și al familiilor, în vederea adoptării unei vieți spirituale depline”.

(Mai multe informații pe: IWillGo2020.org.)

Sabatul 10 – **28 mai**

Răspuns dublu la rugăciune

de Andrew McChesney

Studentul în anul I la Teologie a alergat la sala de cult de la Universitatea Adventistă Zaoksky, la sud de Moscova, Rusia. Căzând în genunchi, s-a rugat: „Doamne, de ce mă binecuvântezi? Sunt atât de păcătos.”

Vadim Antyushin, în vârstă de douăzeci de ani, a avut un sentiment copleșitor de nevrednicie față de binecuvântările lui Dumnezeu. Se simțea nedemn să studieze la universitate și să devină pastor adventist de ziua a șaptea. Tocmai începuse cursurile, primul său semestru, și, cu câteva momente mai devreme, primise în mod neașteptat un cadou, 100 de dolari. A fost o sumă importantă pentru el. „Doamne, nu sunt vrednic de acești bani”, s-a rugat Vadim. „Mi-ai împlinit toate nevoile și nu îmi lipsește nimic. Arată-mi ce să fac cu banii.” Vadim a schimbat dolarii americani pe ruble rusești. După ce a pus deoparte zecimea, au rămas 6 000 de ruble.

Vadim s-a alăturat unui mic grup de studenți care se întâlneau o dată pe săptămână să se roage și, câteva zile mai târziu, l-a auzit pe unul dintre studenți cerând ca toți ceilalți să se roage pentru situația lui financiară. Vadim asculta în tăcere. Nu-l cunoștea pe student și nu știa de câți bani avea nevoie pentru școlarizare. În acea noapte, Vadim s-a întors în sala de închinare să se roage. „Doamne”, a spus el,

„aș dori să dau banii colegului meu de clasă. Te rog să binecuvântezi acest plan al meu ca să se facă după voia Ta.”

A doua zi, Vadim l-a luat deoparte pe colegul de clasă pentru a-i vorbi în privat.

– De câți bani ai nevoie pentru studii? a întrebat el.

– Șase mii de ruble, a răspuns colegul de clasă.

Uimit, Vadim și-a dat seama că Dumnezeu i-a răspuns rugăciunilor. Nu numai atât, dar Dumnezeu răspunsese și la rugăciunile colegului său de clasă. Vadim i-a dat cu bucurie cele 6 000 de ruble colegului său de clasă, care îl privea uluit. Cei doi s-au îmbrățișat.

Doi ani mai târziu, acel coleg de clasă era deja unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Vadim.

„Colegul meu și cu mine am trecut prin multe împreună, iar el m-a ajutat în multe feluri”, a spus Vadim într-un interviu. „Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am dobândit un astfel de prieten. Îi mulțumim lui Dumnezeu că El are grijă de nevoile noastre cu mult înainte ca noi să știm că avem acea nevoie. Înainte să cerem, El știe ce să dea și prin cine să dea. Principalul lucru este să ai încredere în El.”

„Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin” (Efeseni 3:20,21).

Această poveste de misiune ilustrează următoarele componente ale planului strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: Obiectivul de creștere spirituală nr. 5: „Pentru a face ucenici în rândul persoanelor și al familiilor în vederea adoptării unei vieți spirituale depline” și Obiectivul de creștere spirituală nr. 7: „Pentru a ajuta adolescenții și tinerii adulți să îl pună pe Dumnezeu pe primul loc și să prezinte lumii o viziune biblică despre viață.”

(Mai multe informații pe: IWillGo2020.org.)

Un dar etern

de Andrew McChesney

Tragedia a lovit viața fetei pe nume Vishalini, atunci când părinții ei au divorțat, din cauza unei neînțelegeri între rudele din familia lor. Vishalini și-a luat „la revedere” cu tristețe de la mamă, după ce tatăl a obținut custodia ei. În scurt timp, tatăl s-a recăsătorit, iar Vishalini a avut o mamă vitregă. Vishalini se simțea atât de singură...

Noii ei mame vitrege nu-i plăcea deloc de mama ei.

Vishalini o iubea profund pe mama ei și aștepta cu nerăbdare vizitele ei ocazionale. Fata zâmbea și-și îmbrățișa cu drag mama. Mama zâmbea și o îmbrățișa cu putere pe Vishalini. Mama avea adesea și altceva pentru fată. Ea îi aducea cadouri. „Iată ceva pentru tine”, spunea mama, punându-i în mânăuță delicii gustoase.

Vishalini zâmbea fericită. Îi plăceau cadourile și îi plăceau deliciile gustoase. Dar, înainte să le poată mânca, mama ei vitregă adesea i le smulgea. „Nu ai voie să accepți niciunul dintre darurile ei”, spunea ea tăios.

Vishalini se simțea atât de singură... Ea a devenit adolescentă, iar tatăl a trimis-o să studieze la un internat într-o altă parte a statului Tamil Nadu. A fost înfricoșător să plece de acasă pentru prima dată, dar Vishalini a fost bucuroasă să fie departe de tensiunile din familie și să fie printre copiii și profesori prietenoși. Pe măsură ce săptămânile treceau, ea a devenit deosebit de interesată să audă despre Cineva pe care copiii îl numeau „adevăratul Dumnezeu”. Ea a vrut să afle mai multe și a început să învețe despre Isus.

Astăzi, Vishalini îl numește pe Isus Prietenul ei și spune că nu se va mai simți niciodată singură. De ce? Pentru că Isus a promis: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Vishalini are un dar pe care nimeni nu i-l poate lua vreodată.

Vă mulțumim pentru darul din Sabatul al treisprezecelea care a ajutat la construirea unui nou cămin pentru fete la școala lui Vishalini, Școala Gimnazială „James Memorial”, în statul Tamil Nadu din sud-estul Indiei. Noul cămin le-a permis lui Vishalini și celorlalte fete să se mute dintr-o clădire dărăpănată care nu mai era un loc sănătos de locuit.

Această poveste de misiune ilustrează următoarele puncte ale planului strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: Obiectivul misionar nr. 2: „Pentru a întări și a diversifica acțiunile adventiste în orașele mari, în Fereastra 10/40, printre grupurile de oameni la care nu s-a putut ajunge sau la care se ajunge greu și între religiile necreștine”; Obiectivul misionar nr. 3: „Pentru a face din dezvoltarea resurselor pentru misiunea printre religiile și sistemele de credință necreștine o prioritate majoră”; și Obiectivul de creștere spirituală nr. 7: „Pentru a ajuta adolescenții și tinerii adulți să Îl pună pe Dumnezeu pe primul loc și să prezinte lumii o viziune biblică despre viață.” (Mai multe informații pe: IWillGo2020.org.)

Sabatul 12 – **11 iunie**

12. Eu voi merge!

de Andrew McChesney

Vestea despre moartea tragică prin înjunghiere a voluntarei americane Kirsten Elisabeth Wolcott în timpul unei alergări de dimineață pe insula Yap din Pacific s-a răspândit în campusul Universității Adventiste de Sud, unde ea studiase. Universitatea din Collegedale, Tennessee, a trimis mulți studenți voluntari de-a lungul anilor, iar acum studenții erau împărțiți.

„Nu vom merge”, au spus unii studenți, după ce tânăra în vârstă de 20 de ani a fost ucisă de un bărbat beat în 2009. „Este prea periculos.”

Trimestrul 2 – 2022

21

Alții și-au amintit cuvintele părintelui bisericii creștine timpurii, Tertulian, citate în *Tragedia veacurilor*: „Cu cât suntem secerate mai des de voi, cu atât creștem la număr; sângele creștinilor este o sămânță” (p. 41).

„Vom merge!” au spus aceștia. „Vom onora credința lui Kirsten.”

Dezbaterea a persistat în mintea lui Winston Crawford, un student la Teologie în vârstă de 33 de ani, în timp ce traversa campusul într-o după-amiază de Sabat. A deschis din greșeală o ușă greșită și, înainte să-și dea seama, s-a trezit la un eveniment pentru studenții voluntari. Nu știa despre eveniment, dar, pentru că era acolo, a decis să viziteze standurile. O femeie de la un stand a vorbit despre nevoia disperată de voluntari care să predea limba engleză în fosta Uniune Sovietică. „Programul se va încheia, dacă nu se vor găsi voluntari”, a spus ea.

Înima lui Winston a fost atinsă. Nu plănuse să fie voluntar un an întreg, însă s-a gândit: „Voi onora credința lui Kirsten. Voi merge.”

A trimis o cerere și a primit o invitație de a preda la Moscova, Rusia. Winston a citit cu nerăbdare despre țară, în timp ce își punea în ordine documentele și strângea bani pentru a cumpăra bilete de avion. Cu 12 zile înainte de sosirea lui, pe 10 aprilie 2010, doi atacatori sinucigași au ucis 40 de persoane în metroul din Moscova. „De ce m-am înscris?” se întreba Winston.

Apoi s-a gândit la Pavel, care fusese bătut și lăsat aproape mort de mai multe ori. Pavel nu era laș. El și-a amintit ce scrie în Apocalipsa 21:8, care spune că cei lași nu vor moșteni viața veșnică. Și-a amintit cum a dat din întâmplare, aparent din întâmplare, peste evenimentul cu studenții voluntari. Și-a amintit de Kirsten. „De ce m-ar speria o bombă?” s-a gândit el. „Dumnezeu m-a chemat să slujesc. Voi merge!” Winston a plecat și, un deceniu mai târziu, nu regreta decizia luată. El s-a apropiat de Hristos, iar influența pe care a avut-o asupra elevilor săi va fi cunoscută abia în veșnicie. Anul acela i-a schimbat viața.

Această poveste despre misiune ilustrează Obiectivul misionar nr. 1 al planului strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a

Șaptea, „Pentru a reînvia conceptul de misiune la nivel mondial și cel de sacrificiu pentru misiune ca mod de viață, în care să se implice nu numai pastorii, ci fiecare membru al bisericii, tineri și bătrâni, pentru a avea bucuria de a-L mărturisi pentru Hristos și de a face ucenici”.

(Mai multe informații pe: IWillGo2020.org.)

Sabatul 13 – **18 iunie**

Rugăciune timp de 10 ani

de Andrew McChesney

Winston Crawford, un voluntar american care predă limba engleză la Moscova, l-a invitat pe unul dintre elevii săi ruși la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în ziua de Sabat.

Elevul, Sașa, nu părea mișcat de experiența de închinare. Fusese crescut într-o familie atee și părea de-a dreptul plictisit.

Winston se simțea trist. „Nu îl voi mai invita altă dată”, și-a spus el. „Văd clar că nu i-a plăcut.” În schimb, a început să se roage. S-a rugat ca Domnul să atingă inima lui Sașa.

Pe măsură ce lunile treceau, Winston și Sașa au legat o prietenie. În timpul vacanței, Sașa l-a invitat să călătorească în regiunea Karelia, lângă Finlanda, pentru a-i cunoaște părinții și pe fratele lui mai mic. Winston a continuat să se roage.

După ce și-a încheiat anul de serviciu ca voluntar, Winston s-a întors în Statele Unite, dar a rămas în contact cu Sașa. Când Sașa a vizitat Statele Unite după câțiva ani, cei doi au petrecut timp împreună la Chicago.

Winston a continuat să se roage. Trecuseră mai bine de 10 ani.

Într-o zi, Sașa a trimis un mesaj prin WhatsApp. „Vreau să citesc Biblia”, a scris el. „Mă poți ajuta să înțeleg Biblia?” Winston era încântat. „Sigur!” a fost mesajul trimis de el. Au convenit să se întâlnească o dată pe săptămână.

La prima lor întâlnire, Sașa a fost fascinat, în timp ce au citit Geneza 1. El a fost deosebit de impresionat că Dumnezeu a dat o dietă vegetariană în Geneza 1:29, care spune: „Și Dumnezeu a zis: «Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră.»” Sașa era deja vegetarian, fiindcă gândea că a urma o dietă pe bază de plante este pur și simplu o bună practică.

„Nu aveam idee că asta era în Biblie!” a spus el.

La sfârșitul întâlnirii, el și-a exprimat admirația: „I-am citit pe Pușkin și pe Dostoievski, dar se pare că ceva diferit se întâmplă când citesc Biblia”, a spus el. „Este ca și cum cuvintele ies de pe pagină și vin spre mine.”

Winston era bucuros. El era sigur că Duhul Sfânt înălța Cuvântul Său pentru a ajunge la inima lui Sașa. După trei săptămâni de studiu biblic, Sașa a întrebat dacă ar putea să crească numărul întâlnirilor biblice la două pe săptămână. Winston a continuat să se roage. „Mă simt încurajat pentru că, după mai bine de 10 ani de rugăciune, el a dorit să citească Biblia – și, în plus, că pot studia Biblia cu el”, a spus Winston într-un interviu. „Știu că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Sunt pe deplin convins că este așa.”

Această poveste despre misiune ilustrează Obiectivul de creștere spirituală nr. 5 din planul strategic „Voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, „Pentru a face ucenici în rândul persoanelor și al familiilor în vederea adoptării unei vieți spirituale depline”.

(Mai multe informații pe: IWillGo2020.org.)